

Arrest

nr. 86 151 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 maart 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2010 diende verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende in.

Op 29 maart 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

In het najaar van 2011 werden de zoontjes van verzoeker vermoord door zijn echtgenote, waarna zij zichzelf van het leven beroofde in de gevangenis.

Bij brief van 5 oktober 2011, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 oktober 2011, werd verzoeker verzocht om nieuwe bewijzen voor te leggen van zijn activiteiten.

Naar aanleiding van deze brief legde verzoeker verschillende stukken neer, waaronder:

- Een werkloosheidsattest
- Een brief van het ABVV waaruit blijkt dat de werkloosheidsuitkering dreigt te worden geschorst
- Een bewijs van inschrijving bij de VDAB van 23 september 2011
- Een arbeidsovereenkomst van Randstad waaruit een tewerkstelling van 1 week blijkt
- Twee medische attesten waaruit arbeidsongeschiktheid blijkt van respectievelijk 2 dagen (5 en 6 september 2011) en 6 weken (19 oktober 2011 tot 30 november 2011)
- Een attest van het OCMW waaruit blijkt dat verzoeker van 30 augustus 2011 tot 7 december 2011 een leefloon kreeg omwille van de uitsluiting van werkloosheidsuitkering
- Een brief van het OCMW waaruit een eenmalige steun in de vorm van leefgeld blijkt, in afwachting van toekenning van een leefloon.

Uit raadpleging van de DIMONA-databank op 20 maart 2012 bleek dat verzoeker niet meer tewerkgesteld was sinds 5 november 2010.

Op 21 maart 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsnorm, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is genomen zonder enig onderzoek van de omstandigheden waarin hij zich bevindt. Verzoeker stelt dat hij continu op zoek gegaan is naar werk en dit tot het najaar waarin het noodlot toesloeg. Hij betwist niet dat hij op heden geen werk heeft en dat hij dit ook niet had na de gruwelijke feiten waaraan hij werd blootgesteld. Verzoeker stelt dat hij kort na de moord op zijn kinderen een vraag kreeg naar bijkomende info en dit om reden dat hij zijn werk kwijt geraakte en dienvolgens in een depressie terecht kwam. Hij stelt dat hij niet de kracht had om zijn papieren in orde te brengen waardoor ook zijn werkloosheidsuitkering werd geschorst en waardoor hij een leefloon ontving. Verzoeker stelt dat de motivering dat hij niet als werkzoekende kan worden beschouwd gezien hij in tussentijd al lang had moeten werken niet op een ernstige wijze tot stand is gekomen. Had men rekening gehouden met de actuele stand van zaken en de menselijke kant van de zaak dan was een dergelijke beslissing nooit tot stand gekomen. Verzoeker benadrukt dat hem nooit werd gevraagd om langs te komen teneinde zijn huidige situatie kenbaar te maken. Voorts wijst verzoeker er op dat het begrip 'werkzoekende' niet uitdrukkelijk is gedefinieerd in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet zodat het begrip dient ingevuld te worden als zijnde diegene die werk zoekt, hetgeen impliceert dat hij een inspanning levert om er voor te zorgen dat hij aan werk geraakt. Verzoeker stelt dat hij op heden is ingeschreven bij de VDAB. Verzoeker meent dat hij niet de kans heeft gekregen om aan te tonen dat hij inspanningen heeft geleverd om als werkzoekende beschouwd te worden. Hij meent dan ook dat de beslissing niet op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en de aangevoerde bepalingen schendt.

Artikel 40, § 4 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor

arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 maart 2010 in het bezit werd gesteld van een E-kaart als werknemer. Raadpleging van de DIMONA-databank heeft aangetoond dat verzoeker sedert 5 november 2010 niet meer gewerkt heeft. Ingevolge artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet kon verzoeker, zoals de verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing, gedurende 6 maanden nog beschouwd worden als werknemer, m.a.w. tot 5 mei 2011. Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij op dit punt onzorgvuldig is geweest, noch dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit vlak het proportionaliteitsbeginsel zou schenden.

Aangezien verzoeker niet meer kan beschouwd worden als werknemer, onderzoekt de verwerende partij of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende.

Dienaangaande stelt de verwerende partij vast dat verzoeker is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende sedert 23 september 2011 maar stelt dat hij niet aantoont dat hij actief op zoek is naar werk en aldus een reële kans maakt op tewerkstelling. Tevens wijst de verwerende partij er op dat de werkloosheidsuitkering van verzoeker voor enige tijd werd geschorst, wat niet direct een bewijs is dat verzoeker voldoende inspanning levert om werk te vinden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de werkloosheidsuitkering van verzoeker sedert september 2011 tijdelijk is geschorst. Evenwel blijkt nergens om welke redenen de werkloosheidsuitkering tijdelijk werd geschorst. De verwerende partij gaat er zomaar van uit dat de werkloosheidsuitkering werd geschorst om reden dat verzoeker zich niet voldoende heeft ingespannen om werk te vinden. Dit kan een reden zijn, maar dergelijke reden kan niet afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier. Een werkloosheidsuitkering kan om verschillende redenen tijdelijk geschorst worden. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker sedert 7 december 2011 opnieuw een werkloosheidsuitkering geniet. Een *a contrario*-redenering zou er dan toe moeten leiden te besluiten dat verzoeker vanaf deze datum opnieuw een inspanning levert om aan werk te geraken. Hierover wordt echter niets gemotiveerd door de verwerende partij.

Waar de verwerende partij aangeeft dat verzoeker weliswaar is ingeschreven als werkzoekende sedert september 2011 doch niet aantoont dat hij actief op zoek is naar werk kan de Raad zich niet ontdoen van de vaststelling dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de gruwelijke feiten waaraan verzoeker bloot werd gesteld, noch met de door hem aangebrachte stukken zoals de twee attesten van werkonbekwaamheid. Nergens blijkt uit het administratief dossier dat er enig onderzoek werd gedaan naar de redenen van deze werkonbekwaamheid en of dit mogelijks gevolgen had op de reële kans op tewerkstelling van verzoeker. Waar de verwerende partij in haar nota lijkt aan te geven dat zij niet op de hoogte was van de noodlottige gebeurtenissen, lijkt dit zeer onwaarschijnlijk gelet op de media-aandacht die aan deze zaak werd gegeven. Hoe dan ook heeft verzoeker wel degelijk aangebracht dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt was. De verwerende partij heeft zich hierover duidelijk geen vragen gesteld doch heeft zich beperkt tot de loutere vaststelling dat het twee periodes van tijdelijke arbeidsongeschiktheid betreffen die reeds achterhaald zijn. Er wordt aldus enkel op een mathematische wijze gekeken naar de duur van de werkloosheid. Dergelijke handelswijze is niet zorgvuldig. Temeer de bestreden beslissing zeer ernstige gevolgen heeft voor verzoeker.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 21 maart 2012, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU